

Розділ 1

ПАННА ПОЛЛІ

Того червневого ранку панна Поллі Гаррінгтон увійшла до кухні трохи швидше, ніж звичайно. Панна Поллі не звикла поспішати — вона завжди пишалася своєю поважною поведінкою. Але того ранку вона гарячкувала — й гарячкувала по-справжньому.

Ненсі, що саме мила посуд, аж вирячила очі з подиву. Вона працювала на кухні в панни Поллі лише якихось два місяці, але вже неабияк зналася на звичках господині.

— Ненсі!

— Що, мадам? — весело обізвалася Ненсі, витираючи молочник.

— Ненсі! — цього разу голос панни Поллі пролунав уже суворіше. — Мені хотілося б, щоб ти, коли я до тебе звертаюся, припинила роботу й слухала.

Ненсі ніяково почервоніла й хутко поставила молочник на стіл. Проте ганчірка, якою вона його терла, зачепилася за ручку — й молочник мало не полетів на підлогу.

— Так, мадам. Авжеж, мадам, — прожебоніла вона, підхопивши молочник. — Я просто хотіла швидше домити цей посуд... Ви ж самі звеліли мені не баритися!

Господиня спохмурніла.

— Годі, Ненсі. Не треба мені твоїх виправдань. Краще вислухай мене уважно.

— Так, мадам, — зітхнула Ненсі. «Ні, цій жінці ніхто не догодить!» — подумала вона. Досі Ненсі й гадки не мала йти до когось у найми, але її овдовіла мати несподівано захворіла, й це змусило дівчину заробляти на прожиток усій родині — в матері було ще троє дітей, менших за Ненсі. Тож Ненсі дуже зраділа, коли знайшла роботу в цій великій садибі на пагорбі.

Ненсі та її родина жили на фермі «Закутою» за шість миль звідси.

Про панну Поллі Гаррінгтон вони знали хіба те, що то єдина власниця садиби Гаррінгтонів і одна з найбагатших на все місто.

За два місяці Ненсі як слід познайомилась із панною Поллі — суворою, сердитою особою, що кривилася, коли падав на підлогу ніж або ляскали двері. Але навіть тоді, коли з ножами й дверима було все гаразд, ані тіні усмішки не з'являлося на її обличчі.

— Коли закінчиш звичайну роботу, Ненсі, — провадила панна Поллі, — прибереш кімнатку на горищі. Повиносиш звідти всі скрині й коробки, підметеш і помиєш підлогу, а тоді поставиш ліжко.

— Так, мадам... Тільки куди мені подіти всі ті коробки?

— Перенесеш до іншої частини горища... — трохи повагавшись, вела далі панна Поллі. — Слід, мабуть, розповісти тобі все, Ненсі. До мене приїздить моя небога,

Поліанна Вітт'єр. Їй одинадцять років, і вона спатиме в тій кімнатці.

— Сюди приїде дівчинка, панно Гаррінгтон? Ой, як чудово! — вигукнула Ненсі, якій стільки радощів приносили менші сестрички.

— Чудово? Я не сказала б... — сухо озвалася панна Поллі. — Я, звичайно, робитиму для неї все, що можу. Гадаю, мені вистачить доброти, щоб не забути про свій обов'язок.

Ненсі знову почервоніла:

— Авжеж, мадам! Я лише подумала, що дитина в домі... трішки розважить вас...

— Дякую, — байдуже промовила господиня. — Але я не потребую жодних розваг.

— Ви ж самі схотіли, щоб ваша небога, донька вашої сестри, приїхала сюди! — наполягала Ненсі. Вона відчувала, що, крім неї, ніхто не привітає тут добрим словом цю маленьку незнайому сирітку.

Панна Поллі, закинувши голову, гордовито позирнула на наймичку.

— Оце вже справді, Ненсі. Я й сама не знаю: чому лише через те, що моя сестра адуру вийшла заміж і народила що нікому не потрібну дитину — адже в світі й без того повно людей... чому я повинна хотіти когось виховувати? Просто я не забуваю про свій обов'язок — ти вже це чула. Й підмети як слід по кутках, Ненсі! — закінчила панна Поллі, вже виходячи з кухні.

— Так, мадам, — зітхнула Ненсі й знов узялася до недомитого молочника.

Повернувшись до своєї кімнати, панна Поллі взяла лист, що надійшов два дні тому з маленького містечка на Заході, — лист, який став для неї такою прикрою несподіванкою. Його було адресовано «панні Поллі Гаррінгтон, Белдінгсвіль, Вермонт», а написано в ньому було ось що:

«Дорога мадам!

Маю з сумом повідомити Вам, що превелебний Джон Віттієр преставився два тижні тому, зоставивши сиротою доньку — дівчинку одинадцяти років. По собі він не залишив нічого, крім кількох книжок: як Вам достеменно відомо, небіжчик був пастором-місіонером у невеличкій церкві й діставав дуже скромну платню.

Я знаю, що його покійна дружина доводилася Вам сестрою. Але він також дав мені зрозуміти, що стосунки між вашими родинами були не найліпші. Проте перед смертю він сподівався, що Ви, заради пам'яті Вашої сестри, не покинете дитину й дасте їй належне виховання. Тому я й наважився написати до Вас.

На той час, коли Ви одержите цього листа, дівчинка буде готова вирушити в дорогу. Якщо Ви зможете взяти її до себе, ми всі будемо безмежно вдячні Вам. До Ваших країв саме їде подружжя, якому я міг би довірити дитину: вона їхатиме з ними до Бостона, а потім пересяде на потяг до Белдінґсвіля. Зрозуміло, що про день її прибуття та номер потяга ми повідомимо Вам окремо.

Сподіваюся на Вашу ствердну відповідь. Щиро Ваш

Джеремія О. Вайт».

Насуплена панна Поллі згорнула лист і сховала його назад до конверта. Вчора вона вже послала відповідь, що, звичайно ж, візьме до себе дитину.

«Сподіваюся, мені вистачить доброти, щоб не забути про свій обов'язок», — думала вона, як і нині.

Тримаючи в руках конверт, панна Поллі згадала, як її двадцятирічна сестра Дженні — мати тієї самої дитини — одружилася з молодим пастором, хоч як заперечувала вся їхня родина. Адже до неї сватався багатий наречений, і всі її родичі воліли саме такого шлюбу... Але Дженні й чути про це не хотіла. На її думку, підстаркуватий багатій геть у всьому програвав молодому пасторові, мрійникові з палким закоханим серцем. Тож природно, що Дженні обрала пастора — й вирушила з ним на Південь.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— О, читати я люблю! А якщо ви не захочете мене слухати, то я залюбки почитаю сама собі. Правда, тітонько Поллі! Так буде навіть краще, бо я не люблю цих довгих слів, які так важко вимовляти...

— Так-так, я тобі вірю, — сухо обізвалася панна Поллі. — А музики ти навчалася?

— Трошки... трошки вчилася грати на роялі. Але я цього не люблю. Мені більше до вподоби слухати, як грають інші. Наприклад, панна Грей — вона грає в нашій церкві... Я вчилася в неї. Але, правду кажучи, я більше не хочу вчитися музики.

— Можливо, — зауважила тітка, трохи піднявши брови. — І все-таки я мушу дати тобі музичну освіту. Це мій обов'язок. А шити ти вмієш?

— Так, мадам, — зітхнула Поліанна. — Мене вчили в «Жіночій допомозі». Але вони й самі цього до ладу не вміли. Пані Джонс тримала голку зовсім не так, як треба. А пані Вайт казала, що спершу треба навчитися пороти, а тоді вже шити... а може, навпаки. А пані Гаррімен вважала, що ставити латки взагалі не треба, тож і вчитися тут нема чого.

— Ну, тут у тебе більше не буде труднощів, Поліанно. Я сама навчу тебе шити. А куховарити ти зовсім, мабуть, не вмієш?

Поліанна засміялася.

— Цього літа вони почали мене вчити... Але я мало чого навчилася. Вони без утину сперечалися — так само, як із шиттям. Спочатку вони вчили мене пекти хліб, але кожна з них пекла його по-своєму... Одне слово, я навчилася готувати тільки шоколадну помадку та пиріг з інжиром, а потім... потім усе скінчилось... — її голос затремтів.

— Шоколадну помадку та пиріг з інжиром?! — пирхнула панна Поллі. — Нічого, скоро ми це надолужимо!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>